

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดทำบัญชีและรายงานของบริษัทที่ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยเป็นองค์ประกอบสำคัญต่อโครงสร้างพื้นฐานของระบบเศรษฐกิจและเป็นรากฐานของระบบการเงินซึ่งส่งผลต่อเสถียรภาพและความมั่นคงทางการเงินของประเทศ อีกทั้งยังเป็นข้อมูลสำคัญในการตัดสินใจของประชาชน ภาครัฐบาล ภาคเอกชน นักลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการนำข้อมูลที่ได้จากการจัดทำบัญชีและรายงานของบริษัทไปใช้ประโยชน์ในการวิเคราะห์ทางการเงิน เสถียรภาพ ความมั่นคง ความปลอดภัยทางสังคมและการเมืองของประเทศ ซึ่งต้องอาศัยการจัดทำบัญชีและรายงานของบริษัทที่ต้องนำมามาตรฐานการบัญชีและมาตรฐานการเงินระหว่างประเทศ (International Financial Reporting Standards: IFRSs) ซึ่งเป็นมาตรฐานสากลที่กำหนดตัวชี้วัดมูลค่าทางการเงินให้มีมาตรฐานเดียวกันต่อการวัดระดับเศรษฐกิจทางการเงินได้ตรงกันทั้งระบบเศรษฐกิจของโลก

การบัญชีมีวิวัฒนาการอย่างต่อเนื่องตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน กล่าวคือ ในแต่ละประเทศมีสภาพแวดล้อมที่เป็นปัจจัยต่อการพัฒนาทางการบัญชีและวิธีปฏิบัติทางการบัญชีที่แตกต่างกัน ซึ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทางการบัญชี ได้แก่ บริบทของสังคม การเมือง และกฎหมายของแต่ละประเทศ แต่ก็มีสิ่งหนึ่งที่ต้องมีความเป็นสากลและสอดคล้องกัน นั่นคือ หลักการบัญชีและมาตรฐานการบัญชีซึ่งมีประวัติศาสตร์ทางการบัญชี ทั้งนี้ เพื่อให้ข้อมูลทางการบัญชีที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรายงานทางการเงินในสภาพแวดล้อมนั้นๆ

ความเป็นมาของการประกันภัยในต่างประเทศนั้น เกิดจากเหตุการณ์ไฟไหม้ครั้งใหญ่ในกรุงลอนดอน สหราชอาณาจักร เมื่อวันที่ 2 กันยายน ค.ศ. 1666 เป็นเวลานานถึง 5 วัน¹ ก่อให้เกิด

¹ ไซยศ เหมะรัชตะ. (2551). *คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: นิติธรรม. หน้า 7-8. อ้างถึงใน เสริม สุขะ. (2520). *การประกันภัย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรุงศิลป์. หน้า 3.

ความเสียหายสามในสี่ของพื้นที่ ประชาชนไร่ที่อยู่อาศัย ประกอบกับได้มีการปฏิวัติอุตสาหกรรมในยุโรป (สาธารณรัฐฝรั่งเศส)²

เริ่มขึ้นในปลายศตวรรษที่ 18 ต้นศตวรรษที่ 19 เกิดการปฏิวัติอุตสาหกรรมในยุโรป เป็นเหตุให้เกิดการผลิตเครื่องจักร โรงงานอุตสาหกรรม คลังสินค้า ท่าเรือและอู่จอดเรือ เป็นมูลเหตุให้การประกันอัครคึกภัยเจริญก้าวหน้าขึ้น

สำหรับการประกันภัยในประเทศไทย ปรากฏขึ้นตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาเรื่อยมาจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ ประมาณปี พ.ศ. 2368 สมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 3 และพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 เมื่อครั้งทรงผนวชอยู่ ได้ทรงสั่งซื้อเครื่องพิมพ์จากประเทศอังกฤษ และเกรงว่าจะเกิดความเสียหายขึ้นระหว่างทาง จึงได้สั่งให้นำเอาเครื่องพิมพ์ดังกล่าวประกันภัยระหว่างการขนส่งในนามของพระองค์เอง แสดงว่าการประกันภัยเกิดขึ้นในประเทศไทย ในสมัยรัชกาลที่ 4

ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 5 คณะทูตจากประเทศอังกฤษได้ขอพระบรมราชานุญาต ให้บริษัทอีสเอเชียติก จำกัด ของชาวอังกฤษดำเนินธุรกิจรับประกันชีวิตประชาชนคนไทย และชาวต่างชาติในประเทศไทยในฐานะตัวแทนของบริษัทเทควิตาเบิลประกันภัยแห่งกรุงลอนดอน ซึ่งพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงอนุญาต โดยมีสมเด็จพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์ เป็นผู้ถือกรมธรรม์คนแรก³

กฎหมายฉบับแรกที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัติการประกันภัย คือ พระราชบัญญัติลักษณะเข้าหุ้นส่วนและบริษัท พ.ศ. 130 (พ.ศ. 2454) มาตรา 115 บัญญัติว่า “บริษัทเคินรดไฟ รตราง บริษัทรับประกันต่างๆ บริษัททำการคลังเงินเหล่านี้ ท่านห้ามมิให้ตั้งขึ้นนอกจากได้รับ พระบรมราชานุญาต” ต่อมาเมื่อพระราชบัญญัติควบคุมการค้าขายอันกระทบถึงความปลอดภัยผาสุกแห่งสาธารณชน พ.ศ. 2471 จนกระทั่งได้มีการตราพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2510

อีกทั้งในปี พ.ศ. 2515 ได้มีประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 58/2515⁴ โดยคณะปฏิวัติพิจารณาเห็นว่า กิจการประกันภัยเป็นกิจการที่รัฐต้องเข้าควบคุม เนื่องจากการดำเนินการประกันภัยมีผลกระทบต่อความปลอดภัยผาสุกแห่งสาธารณชน จึงเป็นกิจการที่ต้องขออนุญาตจากรัฐมนตรี จนกระทั่งได้มีการตราพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535⁵ ซึ่งบังคับใช้จนถึงปัจจุบัน และ

² มหาวิทยาลัยศรีเชียงใหม่ (2542). *ประวัติศาสตร์โลกยุคใกล้* พิมพ์ครั้งที่ 1. อรุณ โรจนสันติ ผู้แปล. กรุงเทพฯ: เอ็มทีเทรดดิ้ง. หน้า 247.

³ ไชยยศ เหมะรัชตะ. อ้างแล้ว. หน้า 10.

⁴ ประกาศของคณะปฏิวัติ. (2515, 27 มกราคม). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 89 (ตอนที่ 15) ฉบับพิเศษ, หน้า 3.

⁵ พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย. (2535, 10 เมษายน). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 109 (ตอนที่ 46), หน้า 33.

ยังมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 ในปี พ.ศ. 2551 คือ พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 ซึ่งส่วนใหญ่มีหลักการเหมือนกับพระราชบัญญัติประกันชีวิต (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551⁶ โดยมีบทบัญญัติที่แตกต่างกัน กล่าวคือ การลดระยะเวลาในการเก็บรักษาสมุดทะเบียนและสมุดบัญชีของบริษัทจากสิบปีเหลือห้าปี เพื่อลดภาระในการเก็บรักษาสมุดทะเบียนและสมุดบัญชีของบริษัทประกันวินาศภัย เนื่องจาก มาตรา 882⁷ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กำหนดอายุความในการเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับประกันวินาศภัยไว้โดยเฉพาะซึ่งกำหนดไว้สองปีนับแต่วันที่เกิดวินาศภัยประกอบกับในมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติการบัญชี พ.ศ. 2543 บัญญัติให้ผู้มีหน้าที่จัดทำบัญชีต้องเก็บรักษาบัญชีไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี สำหรับบริษัทประกันชีวิตเนื่องจากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไม่ได้กำหนดอายุความไว้โดยเฉพาะ จึงต้องใช้อายุความทั่วไป คือ สิบปี จึงมีความจำเป็นต้องกำหนดให้บริษัทประกันชีวิตต้องเก็บสมุดทะเบียนและบัญชีไว้เป็นระยะเวลาสิบปีเช่นเดิม

อนึ่ง การถือกรรมกรรมประกันชีวิตนั้น มีผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการออกแบบ เป็นห่วงระยะเวลาการเอาประกันชีวิตที่แต่ละผลิตภัณฑ์มักจะไม่เท่ากัน แล้วแต่ประเภทของผลิตภัณฑ์นั้น จึงไม่สามารถกำหนดระยะเวลาในการจัดเก็บรักษาสมุดทะเบียนและสมุดบัญชีไว้สั้นลงกว่าสิบปีได้

ส่วนการถือกรรมกรรมประกันวินาศภัยนั้น เป็นผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการออกแบบให้มีห่วงระยะเวลาที่เหมาะสมต่อผู้ต้องการถือกรรมกรรม กฎหมายจึงกำหนดให้สามารถลดระยะเวลาของการเก็บรักษาสมุดทะเบียนและสมุดบัญชีของบริษัทไม่น้อยกว่าห้าปีได้ เพื่อให้มีความสอดคล้องกับมาตรา 14⁸ แห่งพระราชบัญญัติการบัญชี พ.ศ. 2543

จากการลดระยะเวลาในการเก็บรักษาสมุดทะเบียนและสมุดบัญชีของบริษัทจากสิบปีเหลือห้าปีตามที่กล่าวข้างต้น อาจทำให้สาธารณชนไม่อาจใช้ประโยชน์จากการเอกสารทางบัญชีได้เมื่อเกิดกรณีคดีขึ้น ผู้เขียนมุ่งที่จะศึกษาพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. หมวด 4 การจัดทำบัญชีและรายงานบริษัทซึ่งมีประเด็นที่สนใจ คือ ปัญหาระยะเวลาการจัดเก็บเอกสารบัญชีที่ใช้

⁶ พระราชบัญญัติประกันชีวิต (ฉบับที่ 2). (2551, 1 กุมภาพันธ์). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 125 (ตอนที่ 26 ก), หน้า 1.

⁷ มาตรา 882 ในการเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ท่านห้ามมิให้ฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดเวลาสองปีนับแต่วันวินาศภัย

ในการเรียกให้ชดใช้หรือให้คืนเบี้ยประกันภัย ท่านห้ามมิให้ฟ้องคดีเมื่อพ้นเวลาสองปีนับแต่วันซึ่งสิทธิจะเรียกให้ชดใช้หรือคืนเบี้ยประกันภัยถึงกำหนด.

⁸ มาตรา 14 ผู้มีหน้าที่จัดทำบัญชีต้องเก็บรักษาบัญชีและเอกสารที่ต้องใช้ประกอบการลงบัญชีไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปีนับแต่วันปิดบัญชีหรือจนกว่าจะมีการส่งมอบบัญชีและเอกสารตามมาตรา 17

เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบบัญชีของกิจการประเภทใดประเภทหนึ่ง ให้อธิบดีโดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดให้ผู้มีหน้าที่จัดทำบัญชีเก็บรักษาบัญชีและเอกสารที่ต้องใช้ประกอบการลงบัญชีไว้เกินห้าปีแต่ต้องไม่เกินเจ็ดปีได้.

ประกอบการลงรายการในสมุดทะเบียนและสมุดบัญชีในร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ตามมาตรา 71

นอกจากนี้ ผู้เขียนยังศึกษาถึงวิธีการจัดเก็บเอกสารสมุดทะเบียน สมุดบัญชีและรายงานบริษัท ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อพัฒนาการจัดเก็บเอกสารทางบัญชีไปสู่ระบบศาลอิเล็กทรอนิกส์ (e-Court)

ดังนั้น การจัดทำบัญชีและรายงานของบริษัทที่ประกอบธุรกิจประกันภัยนั้นมีความสลับซับซ้อนและเชื่อมโยงเครือข่ายนานาชาติ จำเป็นต้องมีมาตรฐานและหลักเกณฑ์ในการกำกับดูแลที่ทันสมัยและมีความเป็นสากล ประกอบกับได้มีการพัฒนาระบบการจัดทำบัญชีทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นการส่งเสริมต่อธุรกิจประกันภัยและสามารถจัดเก็บข้อมูลและอำนวยความสะดวกในการตรวจสอบ แต่ยังมีปัญหาที่ต้องการพิสูจน์ความถูกต้องของข้อมูลที่จัดเก็บในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ต่อสาธารณชนที่จำเป็นต้องอาศัยข้อมูลทางบัญชีและรายงานของบริษัทในการตัดสินใจเข้าทำสัญญาประกันวินาศภัย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาวิวัฒนาการ แนวคิด ทฤษฎีทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัท
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัท
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ในส่วนการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัท
4. เพื่อเสนอแนะมาตรการที่เหมาะสมมาใช้เป็นแนวทางประกอบการยกร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ในส่วนการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัท

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. มาตรา 3 ให้ยกเลิก (1) พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 และ (2) พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 ซึ่งการเสนอร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ขณะนี้เป็น 1 ใน 10 ร่างพระราชบัญญัติเร่งด่วนที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเสนอต่อคณะรัฐมนตรีและยังคงมีมาตราที่ยังมีปัญหาที่ต้องการผลการวิเคราะห์ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขต่อไปในระดับนิติบัญญัติ อีกทั้งยังมีปัญหาที่ต้องการทำการศึกษาวิจัยในหมวด 4 เรื่อง การจัดทำบัญชีและรายงานบริษัทที่ยังไม่มีความชัดเจนเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ของนายทะเบียนที่ใช้ในการตรวจสอบความถูกต้อง หลักฐานการยืนยันการได้ส่ง-รับข้อมูล

ทางการบัญชีและรายงานบริษัทว่า มีหลักเกณฑ์เพียงพอแล้วหรือไม่ประการใด ทั้งนี้ เพื่อหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายเกี่ยวกับการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัทที่ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาด้วยทฤษฎี แนวความคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวกับการตรวจสอบ การจัดทำบัญชีและรายงานของบริษัทที่ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย และนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. เป็นกรณีศึกษาในหมวด 4 การจัดทำบัญชีและรายงานบริษัท

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยจากเอกสาร (Documentary Research) โดยทำการศึกษาจากตัวบทกฎหมายต่างๆ ร่างกฎหมาย รายงานการประชุมของคณะทำงานเตรียมความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงินของสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย หนังสือคำอธิบายกฎหมาย ตำรา บทความในวารสาร สารนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ และบทความ ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ รวมทั้งข้อมูลที่ได้จากเครือข่ายอินเทอร์เน็ตหรือเว็บไซต์ (Website) เพื่อหาแนวทางการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายเกี่ยวกับการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัทที่ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงวิวัฒนาการ แนวคิด ทฤษฎีทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัท
2. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัท
3. ทำให้ทราบถึงผลการวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ในส่วนของการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัท
4. ทำให้ทราบถึงมาตรการที่เหมาะสมและใช้เป็นแนวทางประกอบการร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ในส่วนการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัท

1.7 นิยามศัพท์

1. มาตรฐานการบัญชี (Accounting Standards) หมายถึง แนวทางที่แนะนำให้นักบัญชีใช้ยึดถือเป็นหลักปฏิบัติในการรวบรวม จัดบันทึก จำแนก สรุปผล และรายงานเหตุการณ์เกี่ยวกับการเงิน⁹ ซึ่งถือเป็นหลักการบัญชีที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแสดงถึงกฎเกณฑ์ และวิธีปฏิบัติทางการบัญชีที่ได้มีการศึกษา และพัฒนาภายใต้สภาวะแวดล้อมทางเศรษฐกิจ กฎหมาย สังคม และการเมืองของแต่ละประเทศอย่างเหมาะสม และมีเหตุผล จนเป็นที่ยอมรับกัน โดยทั่วไป แล้วนำมาใช้เป็นหลักในการปฏิบัติงานทางบัญชีให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน โดยมีการพัฒนาให้เหมาะสมภายใต้สภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป¹⁰

2. มาตรฐานการบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ (International Financial Reporting Standards: IFRSs) หมายถึง มาตรฐานการบัญชีที่กำหนดโดยคณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ (International Accounting Standards Committee: IASC) ซึ่งเป็นผู้กำหนดมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ (International Accounting Standards: IAS) หลังจาได้มีการปรับโครงสร้างใหม่ มีชื่อว่า International Accounting Standards Board (IASB) และเปลี่ยนการเรียกมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศที่ออกใหม่ว่า International Financial Reporting Standard (IFRS)¹¹

3. มาตรฐานการบัญชีไทย (Thai Accounting Standards: TASs) หมายถึง หลักการบัญชีและวิธีการปฏิบัติทางการบัญชีที่รับรองทั่วไป หรือมาตรฐานการบัญชีที่กำหนดตามกฎหมาย โดยในระหว่างที่ยังไม่มีมาตรฐานการบัญชีที่กฎหมายกำหนดให้ถือว่า มาตรฐานการบัญชีที่กำหนดโดยสมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทย (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็น สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์) ซึ่งคณะกรรมการควบคุมการประกอบวิชาชีพสอบบัญชีได้มีมติให้ประกาศใช้แล้วเป็นมาตรฐานการบัญชี ทั้งนี้ อธิบดีมีอำนาจประกาศกำหนดข้อยกเว้นให้ผู้มีหน้าที่จัดทำบัญชีไม่ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชีในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือส่วนใดส่วนหนึ่ง¹²

⁹ พรณนิภา รอดวรรณะ. (2550). *การบัญชีชั้นกลาง 1*. (พิมพ์ครั้งที่ 9). นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช. หน้า 68. อ้างถึงใน สมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทย. (2538). *ศัพท์บัญชี*. กรุงเทพฯ: สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์.

¹⁰ นรัญจ ฟู่มศิริ. (2554). *ผลกระทบจากการนำมาตรฐานการบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ (International Financial Reporting Standards: IFRSs) มาปฏิบัติ*. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ, คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 8.

¹¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 8.

¹² นรัญจ ฟู่มศิริ. อ้างแล้ว. หน้า 8.

4. ระบบบัญชี (Accounting System) หมายถึง ระบบงานที่เก็บรวบรวมข้อมูลกิจกรรมทางการเงิน และรายการค้าต่างๆ ที่อยู่ในรูปแบบของแบบฟอร์ม และเอกสารธุรกิจ นำมาสรุปและประมวลผลจัดเก็บ เปลี่ยนรูป แจกจ่ายข้อมูลนั้นให้แก่ผู้ใช้ข้อมูลประเภทต่างๆ ที่เกี่ยวข้องให้สามารถใช้ประโยชน์จากข้อมูลเหล่านั้นประกอบการตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ¹³

5. คณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ (International Accounting Standards Board: IASB) หมายถึง องค์กรซึ่งประกอบด้วยตัวแทนองค์กรทางวิชาชีพจากประเทศต่างๆ ดำเนินงานในรูปของคณะกรรมการ เพื่อกำหนดมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ (International Financial Reporting Standards หรือ IFRS) และมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ (International Accounting Standards หรือ IAS)¹⁴ โดยก่อตั้งในปี ค.ศ. 1973 จากตัวแทนนักบัญชี 9 ชาติ ได้แก่ เครือรัฐออสเตรเลีย ประเทศแคนาดา สาธารณรัฐฝรั่งเศส สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ประเทศญี่ปุ่น ประเทศเม็กซิโก ประเทศเนเธอร์แลนด์ สหราชอาณาจักร และประเทศสหรัฐอเมริกา มีสำนักงานตั้งอยู่ที่กรุงลอนดอน¹⁵

6. คณะกรรมการมาตรฐานการบัญชี (Financial Accounting Standards Board: FASB) หมายถึง คณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีที่ตั้งขึ้นโดยสมาคมนักบัญชีแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา (The American Association of Public Accountants: AICPA) ทำหน้าที่เป็นหน่วยงานหลักในการกำหนดหลักการบัญชีที่รับรองทั่วไปในประเทศสหรัฐอเมริกาต้องปฏิบัติตาม¹⁶

¹³ สุขุม โปธิสวัสดิ์. (2545). *การวางระบบบัญชี* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สายธาร. หน้า 11.

¹⁴ นิพันธ์ เห็น โชคชัยชนะ และศิลปพร ศรีจันเพชร. (2551). *ทฤษฎีการบัญชี*. กรุงเทพฯ: ทีพีเอ็นเพรส. หน้า 1-11.

¹⁵ เมธากุล เกียรติกระจ่าย และศิลปพร ศรีจันเพชร. (2547). *ทฤษฎีการบัญชี* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: ทีพีเอ็นเพรส. หน้า 1-15.

¹⁶ ศิลปพร ศรีจันเพชร. (2550). *การบัญชีขั้นกลาง* (พิมพ์ครั้งที่ 9). นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. หน้า 13.